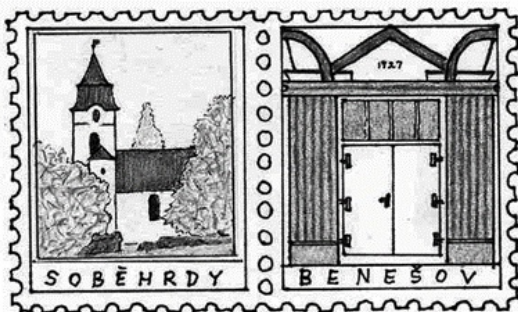

ČÍSLO 113 (4/2022)

ZIMA 2022

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDský BRATR

Slovo úvodem

Advent, kolikrát jsme to slovo slyšeli! Znamená to pro nás ještě vůbec něco? Pojďme to letos zkusit trochu jinak. Zkusme si udělat takovou malou soukromou tajnou statistiku. Každý sám za sebe a zcela anonymně. Ať neví levice, co dělá pravice. *Jedeme!*

Kolikrát jsem byl letos v kostele? Běžím domů hned po bohoslužbách, nebo si dám kafe pod pergolou? Kolikrát jsem byl na biblické hodině nebo modlitebním shromáždění? Kolika koncertů, divadel, výletů nebo výstav jsem se ve sboru zúčastnil? Na kolika společných obědech nebo rožnění na zahradě jsem se podílel? Byl jsem na Noci kostelů? Chodím na sborové brigády nebo bazar? Chodím na akce okolních sborů nebo se podílím na ekuméně? A teď můžu sám sebe ohodnotit. Jsem ten, kdo se intenzivně podílí na činnosti sboru, spoluvytváří jeho program i atmosféru, nebo jsem jenom pasivní konzument? Naplňuji mě bohoslužby ve společenství sester a bratří, nebo raději prožívám svoji víru sám bez vměšování faráře či bližních? A jsou pro mě lidi v kostele vůbec bližní, nebo jsou to cizí lidé, které jsem nikdy neviděl a vůbec mě nezajímají? A nebo mě vůbec nic z toho nezajímá a tenhle Sobr u mě přistál nějakou zvláštní náhodou? *Nevadí.*

Je totiž úplně jedno, jak se ohodnotíme nebo jak nás ohodnotí druzí. Všichni máme stejnou šanci zkusit si intenzivně prožít zrov-

na tenhle advent. Čtyři týdny můžeme reflektovat svoji víru či nevíru, své životy a všechno, co k nim patří, čtyři týdny se můžeme přibližovat k jeslím, do kterých se narodí Dítě. Dítě, které potřebuje i naši péči, aby vyrostlo, stalo se mužem, učitelem, a nakonec i naším zachráncem. A my jsme k tomu všemu zváni a máme možnost se na tom podílet. Stačí jen vyrazit na cestu. *Jedeme!*

Josef Bartošek

Štedrovečerní pobožnost

Víra skrytá v kráse talířů

Talíře s pomněnkami – po prababičce. Jednou za rok je vytahujeme, opatrně umýváme, něžně je stavíme na stůl a jíme z nich. Slavnostní talíře. Vzpomínka na prababičku. Nebo taky prababiččino evangelium – jednou do roka slavme narození Krista tak nejlíp, jak umíme, v srdci – I tím, co bereme do ruky a jak to bereme do ruky. Zacházet s věcmi tak, aby z našeho zacházení s nimi vyzařovalo ne kouzlo Vánoc, ale naše víra. Jak bych asi chystala talíře na stůl, kdyby měl k nám domů přijít král Charles? Asi bych jen tak nenaházela omláčené talíře na kdovíjaký ubrus a nezasypala změtí vidliček a nožů. A na Štědrý večer přichází Král Králů! Jak pro něj chystat hostinu? Právě tak jako prababička chystala talíře s pomněnkami, to nejlepší, co měla, s úctou k tomu, kdo přichází.

Příprava štedrovečerní večeře a talířů a sklínek a hrnečků je buď prostě slavnostní servírování slavnostního nádobí ke slavnostní večeři, nebo je to zvěstování evangelia o příchodu Mesiáše i tím, co máme po ruce a tím, jak tu práci děláme.

Každá rodina má své tradice. Co domácnost, to originální bramborový salát, to originální recept na přípravu kapra – a když vykouknete přes okraj českého talíře, najdete úplně jiné zvyky a úplně jiné tradice.

Protože tradice jsou něco, co vytváří příležitost k rozhovoru. Proč je to tak a tak? Má to nějaké kořeny? Má to nějaké důvody? A jaké?

Jak tyhle důvody souvisí s duchovními hodnotami rodiny, která právě tyto tradice dodržuje? I ty talíře s pomněnkami mluví – o naději prababičky na příchod Krista také k nim do kuchyně v Bělém (Kristus to ví, kde je Bělý a trefí tam, toť naděje mojí prababičky). Bylo by škoda nenechat talíře mluvit, bylo by škoda je neprostrít, bylo by škoda z nich nejíst a sdílet tak dotykem stejnou naději. Tradice nejsou klacek, kterým se vychovává nová generace, tradice jsou kvintesencí toho, v co předchozí generace věřily, co jim dávalo naději, co mělo cenu žít a zkoušet předat.

Co předá moje generace generaci, která vyrůstá právě teď u našich štedrovečerních stolů? Pro co žijeme my? Co je pro nás to nej? Rodinná soudržnost? Vychovat z dětí dobré lidi? Naučit je náš bramborový salát? Předat naše talíře? Předat to, proč ty tradice držíme – I se svobodou pro další generaci ty tradice změnit, ale ponechat to gró, ten duchovní základ? Talíře se rozbijí a bramborový salát se sní, ale to duchovní jádro zůstane. I bez nás. Tak ať předáme to nepomíjitelné. Co to vlastně je, to duchovní gró? Křesťanství.

Potřebujeme mít svoje doma. Pro tělo, pro duši, pro ducha. Nejen bramborovým salátem z pomněnkových talířů jsme živi. Potřebujeme mít místo, kde zakotvíme, kde zakotví i naše duše. To místo může být nějaké konkrétní místo – nebo taky ne. Nebo to mohou být tradice našich rodin, které si s sebou stěhujeme. A výrazem toho duchovního doma mohu být právě ty talíře s pomněnkami nebo co já vím, co tvoří vaše duchovní doma. Velikou věcí je moct tyhle tradice sdílet nejen s biologickou rodinou, ale také s dalšími lidmi. Křesťanství je to duchovní gró všech vánočních rodinných tradic – Vánoce by se neslavily, nebýt narození Krista! A tak jsem ráda, že můžu to duchovní bohatství sdílet a předávat a přijímat nejen mezi těmi mými doma, ale i s vámi. Mám duchovní doma v evangeliu, stejně jako moje prababička. Dotýkáme se stejných talířů a myslíme na to samé – ne na miminko v jesličkách, ale na Spasitele nás obou. Jednou se ta naděje stane realitou. Zatím máme jen Vánoce a talíře s pomněnkama a bramborový salát.

A tak se modlím k Tobě, Bože mojí prababičky a Bože můj, za všechna místa, kde se prostírá štedrovečerní stůl. Kde ožívají všechny tradice jednotlivých rodin. Kde se dnes budou všichni znovu setkávat s duchovním doma předchozích generací v tom, co

bude na stole. Aby byli všichni kolem toho stolu svobodni od tlaků na to, co se musí a nesmí. Aby byli svobodni k tomu předat ten duchovní základ a na něm stavět. Ne na konkrétních tradicích, ale na tom, proč vlastně vznikly. Aby našli, přijali a dávali druhým to duchovní doma v Tobě. Požehnej, Pane, naše Vánoce svojí přítomností ve všem, co se v nich bude dít. *Amen.*

Kateřina Frühbauerová

Údálosti podzimu

Potravinová sbírka

Možná jste si všimli, že 12. listopadu se z podnětu Asociace potravinových bank jako každého půl roku konala potravinová sbírka: velké prodejny umožňují lidem, aby se o něco ze svého nákupu podělili s těmi, kteří jsou na tom bledě. Většinou se sbírají trvanlivé potraviny a drogistické zboží, aby potravinové banky mohly doplnit sklady pro nadcházející období.

Díky Lucii Podroužkové jsme se i my Soběhrdští, kteří každých čtrnáct dní jezdíme pro pomoc do potravinové banky do pražské Dubče, vypravili do Jílového u Prahy. Původně jsme měli mít prodejny dvě, nakonec ale bylo víc pomocníků, nežli se čekalo, a tak na nás zbyla Billa. Jeli jsme tři: Lucie, náš ukrajinský přítel Saša a já – ojetým tranzitem, kterého jsme kvůli přepravě uprchlíků díky štědrým dárcům koupili na jaře. U dvou členů výpravy nebylo očekávání žádné, u Lucky malé – loni se prý v Bille vybraly čtyři banánovky. Možná by bylo užitečnější, kdybych celý den pracovala doma, mrmlala jsem si, když jsem vstávala do hluboké tmy.

Na místo jsme podle instrukcí dorazili v půl osmé, v Bille skoro nikdo nebyl, jen paní u pokladny, která naši činnost hodnotila průběžným „Lidi jsou debilové“, protože každý přece ví, kde všechno to zboží skončí.

Rozdělili jsme si úlohy: Saša rozdával letáky s popisem akce, Lucie je dávala do košíků a vozíků a prováděla supervizi, já jsem vybírala zboží a děkovala dárcům. Zpočátku nebylo moc za co

Lucka se sice po hodině nad získaným půlvozíkem tvářila optimisticky, ale přece jen...

Naštěstí se situace změnila, z čehož plyne první závěr: ti, kteří se ráno vyspí do růžova, nasnídají a pak v dobré náladě vyrazí na nákup, jsou štedřejší. :-) Když jsem jako ocásek našeho řetězce viděla lidi přicházet do prodejny, hrála jsem takovou hru: dá – nedá. Z toho plyne druhý závěr: ti, co se usmívají, dávají mnohem častěji než ti, co se mračí. U těch starších se to pozná i podle vrásek. :-(

A poslední, třetí závěr: reklama může otevřít peněženku, ale málokdy otvírá srdce. V Bille sice zhruba v hodinových intervalech hlásili, že sbírka probíhá, ale paní, která o ní lidem vyprávěla stejným hlasem jako o kachně z místa XY, vyšlechtěné tak, že má vysoký podíl masa z prsou s nižším podílem tuku, nejspíš moc lidí nepřesvědčila. Naopak když jsme se propracovali k mikrofonu v prodejně, zboží nám přibývalo tak utěšeně, že nevole paní pokladní nad zákazníky, kteří nám částí svého nákupu přispívali, přivedla k explozi láhev piva a dobrá žena ho pak musela před našima očima potupně utírat. Nejspíš na ten den nebude na rozdíl od nás vděčně vzpomínat.

Výsledkem naší celodenní činnosti nakonec bylo 34 – slovy třicet čtyři – banánovek po cca 20 kilech – silák Saša nám těch 680 kilo odnosil do auta a Lucka pro ně později použila označení „kinetická síla“, což by mě nikdy nenapadlo. Lidi byli skvělí. Někteří dopoledne neměli čas vybírat, tak se kvečeru vrátili. Někteří si koupili maličkost pro sebe a celý vozík pro nás. Někteří nechali zboží vybrat děti a pak je k nám posílali. Někteří se ptali a poslouchali, co říkáme. Někteří vyjadřovali naději, že to pomůže. Byla jsem ráda, že u něčeho takového smím být.

Dárce dne bych vyhlásila dva: mladého muže, který přišel jen proto, aby pro nás koupil plný vozík potravin, a schýlenou babičku se síťovkou, která nám koupila jedny špagety. O té druhé vypráví Bible v příběhu nazvaném vdovin peníz.

Po téměř jedenácti hodinách na místě jsme spokojeně nastarovali plně naložené auto a vyrazili k domovu. Těžko říct, jestli to bylo proto, že náš tranzit choval stejné nadšení pro věc jako paní pokladní, nebo proto, že jsme neměli jen sami pomáhat, ale měli si taky sami nechat pomoci. V každém případě nám milé auto po několika varováních v obci Psáry definitivně vypovědělo po-

slušnost. Ještě štěstí že Lucka má organizační talent, protože zatímco já jsem se té absurdní situaci smála, ona zařídila, že do hodiny přijel kamion z Potravinové banky, do kterého muži přeložili náš výtěžek, a když přijel Luciin manžel, auto se mu podařilo rozjet – přestože dál chvílemi, zejména na dálnici, trvalo na maximální provozní rychlosti 25 až 30 kilometrů v hodině. Když jsme se v pozdních nočních hodinách ocitli zpátky v Soběhrdech, byli jsme šťastní hned dvakrát: že se dobrá věc podařila a že jsme to ve zdraví přežili.

Moc děkuju všem zúčastněným: těm, kteří akci pořádají, těm, kteří sáhli do peněženky, těm, kteří tam byli se mnou, i těm, kteří nás na zpáteční cestě zachránili. Za sebe můžu říct, že pokud to jen trochu půjde, na jaře pojedou zas.

Šárka Grauová

Rozloučení se sestrou Hanou Fleischerovou

Záznam smuteční řeči bratra Jiřího Beneše na pohřbu v soběhrdském evangelickém kostele 27. listopadu.

Vážení smuteční hosté, připadl mi čestný úkol rozloučit se jménem rodiny a širokého okruhu přátel s naší zesnulou sestrou, paní Hanou Fleischerovou. Opustila nás 5.11.2022. S vděčností chci připomenout, co pro mnohé z nás znamenala a čím obohatila naše životy.

Hana Fleischerová, narozená 3. 9. 1943 v Praze, pocházela ze starého evangelického rodu z Rovečného na Vysočině. Mezi jejími předky nacházíme i několik kazatelů naší církve. Této rodinné duchovní tradici se nikdy nezpronevěřila.

V Praze žila do svých 34 let na Starém Městě, kde docházela do salvátorského sboru. V r. 1978 se s maminkou přestěhovala do domku po babičce ve Vysoké Lhotě. Zde také dožila ve společnosti a střídavé péči své mladší sestry Aleny a jejích synů Mirka a Roberta, pro ně představovala přirozenou oporu a spolehlivý štít proti nepohodě.

Pouze do svých deseti let si Hanka mohla užívat bezstarostného dětství. Tehdy jí spolužačka podrazila na schodišti nohu a Hanka se po nešťastném pádu na dlouhou dobu už nepostavila. Následovaly dvě neúspěšné operace, několik měsíců nohy až do pasu v sádře, extenze a další útrapy, po 15 měsících měla skončit v Jedličkově ústavu. Rodiče za vydatné podpory školy si ji však mohli vzít domů a umožnili ji tak návrat do důvěrně známého prostředí a mezi staré spolužáky. Tato zkušenost ji opravňovala k tomu, aby se po mnoha letech hlasitě ohradila proti neomalenému zpochybňování integrace tělesně handicapovaných dětí, jehož se kdysi dopustil prezident Zeman. Bez trpkosti a ublíženosti takto zpětně rekapitulovala svůj život: „Měla jsem omezení, to ano. Nedostávala jsem pozvánky na rande, jednak proto, že do školy i ze

školy mě doprovázela maminka, a taky proto, že jsem chodila o berlích, nejezdila jsem na hory, byla jsem osvobozená od tělocviku, nejezdila na výlety. Ale nic z toho mne netrápilo. Šlo to nějak mimo mne. Hlavně, že ve třídě byli kamarádi. Díky tomu jsem se nikdy necítila jako handicapovaná, méněcenná, mezi zdravými dětmi mi bylo fajn. Opravdu jsem byla šťastná. Nebyla jsem zatrpklá, netrpěla komplexy, neplakala po nocích, netrápila se. To všechno přišlo až v dospělosti. Protože ne děti, ale dospělí dokáží být zlí. Pokud jsou děti někdy zlé, trvá to jen chvíli, dokud se jim všechno správnými slovy nevysvětlí. Pak naopak jsou ohleduplné a přátelské.“

Po absolvování střední ekonomické školy pracovala Hanka jako bankovní úřednice až do r. 1985. Pro svou optimistickou, kamarádkou povahu si nejen zde rychle získala přízeň a přátelství svých spolupracovníků, s některými z nich byla v kontaktu téměř až do konce svých dnů. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že byla vždy ochotná poradit a pomoci, myslela spíše na druhé než na sebe. Často ovšem pro své otevřené srdce a vstřícnost splakala nad výdělkem, takové újmy ale odbývala svým oblíbeným rčením „Ničeho není škoda, jen ztráty dobrého člověka“.

Ale ani dar humoru ji neopouštěl. Přitom chorobopisy mapující téměř 70 let jejího života by vydaly na celé fascikly a po jejich pročtení by asi nikoho nenapadlo spojit si je s živoucí a živelnou Hankou. Ta si starosti se sebou a se svým stále více omezujícím zdravotním stavem příliš nepřipouštěla a řešila jen ty nezbytně nutné potíže. Dokázala žít naplno, jak jen to bylo možné, aktivně se účastnila veřejného dění, však také spoluzakládala Občanské fórum v Čerčanech, jako jeho členka (a posléze členka ODS) byla zvolena do obecního zastupitelstva. Strízlivý politický nadhled, životní zkušenost a pevnost přesvědčení jí umožňovaly bezpečnou orientaci v rychle se proměňující společenské a politické situaci.

Díky tomu, že se mentálně nikdy nepodvolila svému tělesnému handicapu, zvládla hravě i řízení auta. Této možnosti si velmi vážila a byla za ni nejmenovanému dobrodinci, který ji s pořízením auta pomohl, neskonale vděčna. Na závěr a pro dokreslení její upřímné povahy už jen poslední citát z jejího děkovného dopisu, s jehož obsahem mne seznámila: „Nebýt Vás a Vašeho úžasného dárku, musela bych už pátým rokem jen tak sedět doma, mezi čtyřmi stěna-

mi, koukat ven z okna a čekat, kdo mne kdy a kam odveze. Jsem ráda, že o berlich dojdou, dá-li se tomu říkat chůze, do auta. Ale pak nasednu a mohu si jet, kam chci. Zapomenu na bolesti a na vše, co mne trápí, a jezdím si. Pak zastavím, kde se mi líbí, tam se pokoukám a pak jedu dál.“

Děkujeme našemu Pánu za její život, za její přátelství, příklad víry, statečnosti a nezlomné houževnatosti, a popřejme jí úlevné spočinutí v náruči věčnosti.

(redakčně kráceno)

Vzpomínka na čtyři sestry

Jde o Lindu, Ivu, Milenu a Jarmilu Kloudových. Jejich rodiče byli advokáti dr. Ivan a dr. Ludmila Kloudovi, dědeček těchto sester byl JUDr. František Veselý, dlouholetý přítel profesora T. G. Masaryka. Masarykova filozofie opřená o mravnost a jeho názory na život i politiku naplnily ovzduší Kloudovy rodiny a výrazně ovlivnily život všech čtyř sester.

Letos první říjnovou sobotu se uskutečnilo v našem městě poslední rozloučení s Lindou Vlasákovou, která se narodila v roce 1927. Za války Linda studovala na benešovském gymnáziu a každou neděli pravidelně učila nejmladší děti v nedělní škole (i já patřil mezi její žáčky). Po skončení 2.světové války odmaturovala na benešovském gymnáziu a začala studovat na Karlově Univerzitě. V Praze se zamilovala do studenta Jiřího Vlasáka a s ním po Únoru 1948 emigrovala. Dostali se do Kanady, kde úspěšně vystudovali vysokou školu. Poté se přestěhovali do USA, kde řadu let působili na Univerzitě J. Hopkinse v Baltimoru.

Zbývající tři sestry – Iva Hvězdová, Milena Veselá a Jarmila Mertlová – také úspěšně vystudovaly benešovské gymnázium, ale benešovští komunisté jim nedovolili studovat na žádné vysoké škole. A tak pracovaly na různých místech. Iva Hvězdová mnoho let vedle svého zaměstnání učila doma angličtinu, a to jak děti z 1. a 2. stupně základních škol, tak i studenty a studentky středních škol. Její žáci si ji oblíbili a rádi k ní chodili na hodiny angličtiny; nejznámějším byl asi marketingový odborník Martin Jaroš, který ji nedávno z Kataru věnoval pěknou vzpomínku. Po roce 1990 pracovala jako sekretářka ředitele Základní školy Jiráskova. Jarmila

Mertlová pracovala jako laborantka v benešovské nemocnici. Na ni zase před lety v benešovské knihovně pěkně vzpomínal hudební kritik Jiří Černý, který ji znal z evangelických táborů. Milena Veselá v roce 1968 zakládala v našem městě dívčí skauting a výtečně vychovala několik skvělých skautek, které po roce 1990 ve vedení obnovených skautských dívčích oddílů pokračovaly. Ona pak aktivně pracovala v zastupitelstvu města Benešova. Milena Veselá a Jarmila Mertlová byly členkami staršovstva našeho sboru; členkou sboru byla rovněž Iva Hvězdová.

Je vhodné a správné občas si připomenout vzácné, dobré členy a členky našeho sboru, i když už nejsou mezi námi. A proto tato malá vzpomínka na milé sestry Kloudovy.

František Šturm

Konvent pražského seniorátu

Konvent je nejvyšší orgán seniorátu a schází se jednou do roka na pravidelném zasedání. Letos se konal 12. listopadu ve smíchovském sboru ČCE. Program zasedání měl jako obvykle následující body: úvodní pobožnost, ustavení zasedání, volby, zprávy o životě seniorátu, zprávy o hospodaření seniorátu, jednání a usnesení o předlohách zaslaných synodní radou, seniorátním výborem i jednotlivými sbory. Kromě projednání zpráv o činnosti, kde mimo jiné zazněla radostná informace o ustavení nového sboru v Roztokách u Prahy, a o hospodaření, tak bylo nejvíce času věnováno předlohám zaslaným synodní radou – a to zejména projednání změn církevního zřízení a projednání návrhu na reformu seniorátů ČCE.

Za zmínku stojí, že konvent nepodpořil návrh na reformu seniorátů ČCE. Reforma seniorátů byla navržena s ohledem na předpokládaný vývoj počtu sborů ČCE. V současné době má naše církev 244 sborů a předpokládaný počet sborů v roce 2030 je pouze 160. Nyní má církev 14 seniorátů a návrh předpokládá pouze 6 seniorátů. Hlavní důvody pro nové uspořádání jsou dva: vyrovnaní síly seniorátů v celé církvi a příprava na očekávaný stav po přeskupení sítě sborů a farářských úvazků po přechodu na samofinancování. Návrh předpokládá, že v roce 2030 bude ve většině seniorátů kolem

30 sborů. Reforma seniorátů by měla být schválena na synodu v roce 2026. Více informací na internetových stránkách Pražského seniorátu: <http://prazsky-seniorat.evangelnet.cz/>

Jiří Zavadil, (redakčně upraveno)

Události historické

ThDr Jaroslav Stolař – 100 let od narození

Letos uplynulo 100 let od narození Dr. Jaroslava Stolaře, faráře sboru Žižkov 1 a později tajemníka Synodní rady pro Nedělní školy. Proč o něm píšu do Soběhrdského bratra? V sedmdesátých letech minulého století byly sbory Soběhrdy, Benešov i Prčice dlouhou dobu bez faráře, přibližně v letech 76 – 78 všechny tři současně, a pak ještě dva roky po dobu základní vojenské služby benešovského faráře. Nebylo to z důvodu nedostatku farářů, jako v současné době. Komunističtí církevní tajemníci se rozhodli nechat naše sbory „vyhladovět“. V této době Jaroslav Stolař často sloužil příležitostně až pravidelně kázáním ve všech třech sborech i jejich kazatelských stanicích. Protože neměl řidičský průkaz, patřilo k mé milé povinnosti vozit ho občas do těchto sborů rodinným autem. Pamatuji si jednu neděli s následující trasou: v 8.30 bohoslužby v Benešově, v 10.00 Soběhrdy, někdy po poledni Vlašim a v 15.00 Prčice. Všude celé bohoslužby. Pro dnešní faráře zátěž již těžko představitelná. Pro mě jako posluchače také. Slyšet čtyřikrát za den přibližně stejnou dávku biblické zvěsti. Protože jsem večer chodil ještě na bohoslužby v Praze u Martina ve zdi, měl jsem v závěru dne potřebu se rouhat.

Tato vzpomínka nechce být systematická, měla by být spíše příspěvkem k diskusi o budoucnosti našich sborů. Po letech jsou to

již jen střípky. Pamatuji si jedny zimní bohoslužby v Prčici. Když byly téměř u konce, otevřely se dveře modlitebny a vstoupilo několik promrzlých běžkařů, kteří se ve špatném počasí vydali, myslím, někde od Sedlčan do kostela v Prčici. A tak kazatel Jaroslav Stolař celé bohoslužby zopakoval. Od počátku i s kázáním. A všichni místní účastníci solidárně zůstali a vyslechli kázání a zazpívali písně ještě jednou. Snad jim to bylo k užitku. A nebo cesta na Nový rok do Prčice, kdy dopravní prostředky zamrzly, nejezdily vlaky, autobus jen sporadicky. A když autobus z bezpečnostních důvodů odmítl jet dál, čekal otec v liduprázdné a zasněžené krajině na zázrak pro další cestu. A zázrak přišel v podobě okolo jedoucího taxíku, který s otcem doklouzal až na místo bohoslužeb. Zažili jsme i organizační zmatky, kdy jsme čekali před zamčeným kostelem, protože místní si nedali vědět, že přijede farář. Konaly se i bohoslužby před kostelem pod širým nebem, když se nenašel klíč od modlitebny, nebo bohoslužby pro jednoho člověka v malé tehdejší kazatelské stanici sboru Soběhrdy. Pravda, byli jsme přesně „dva neb tři“.

Pokud se pamatuji, byla příležitostná služba v našich sborech pro mého otce radostí, nejenom proto, že ze sboru Soběhrdy pochází naše rodina. Bohoslužby byly v neobsazených sborech centrem sborového života. Všechny sbory měly tou dobou velmi aktivní kurátory a laiky, jako byli Kovář, Švíglerová, Dubský starší a další, kteří dokázali vést své sbory i v těžké době nepřízně režimu, kdy dostat státní souhlas pro faráře, kteří by rádi v našich sborech sloužili, byl velký problém.

Pavel Stolař

Pomoc evangelíků dětem z Ukrajiny před 100 lety

Na zajímavé informace jsme byli upozorněni pracovníci archivu ÚCK díky našemu příjmení. V době hladomoru na Ukrajině ve dvacátých letech minulého století se podařilo vikáři ČCE R. Šedému ve spolupráci s Kostnickou jednotou přivést do Čech více než 70 dětí z Ukrajiny a zachránit je tak před hladem a nemocemi. Děti byly povětšinou českého původu z rodin vystěhovalců. V ar-

chivu synodní rady je možné nalézt rozdělovník. Děti byly umístěny do českých evangelických sborů, venkovských i městských. Mezi adresami z roku 1926 bylo objeveno jméno člena soběhrdského sboru Josefa Stolaře, rolníka ze Lštění č.p. 12. U něj (a jeho manželky Otýlie) byl umístěn Stanislav Samek. Přijel z Čechohradu, okres Melitopol (nyní v Ruskem okupované části jižní Ukrajiny). V té době mu bylo 10 let. Tato pomoc upadla v zapomnění i v naší rodině. Nikdy jsme o ní v ústním podání neslyšeli. Ze soběhrdského sboru se pomoci zúčastnili ještě Vladislav Boháč z Petroupce, u kterého žil Emil Jersák, nar. 1912 v Čechově u Samary, dále Josef Kovář, rolník z Mačovic, který se staral o Viléma Jersáka, narozeného také 1912 v Alexandrovce v Oděské oblasti a p. Šesták, pumpař z Čerčan, u kterého je v záznamech veden František Šiler, nar. 1910, původem z Čechohradu.

Děkujeme, že jsme na tento seznam dětí v archivu ÚCK byli upozorněni. Pomoc Kostnické jednoty ve dvacátých letech minulého století byla na rozdíl od současnosti národnostně orientovaná jen na původem české děti. Ale v obou případech se jednalo a jedná o reakci na bezohledné mocenské a imperiální jednání sovětské a nyní ruské státní moci vůči území a národům Ukrajiny. Jsme rádi, že náš soběhrdský sbor pokračuje v pomoci i v současnosti.

Jistě by stálo za pátrání v církevních archivech, ve vzpomínkách rodin a jiných historických materiálech, zda se o dětech z Ukrajiny a jejich dalších osudech nedozvíme něco více.

Pavel Stolař

Dopisy

Adventní pozdrav od bratra Jiřího Nečase

Bratr Jiří Nečas v benešovském sboru a vlašimské kazatelské stanici pravidelně vypomáhal vedením nedělních bohoslužeb ve dvou obdobích, kdy sbor nebyl obsazen farářem. Výrazným kázáním i zajímavými debatami po bohoslužbách se výrazně zapsal do vzpomínek nás, benešovských a vlašimských účastníků bohoslužeb.

Milé sestry, milí bratři,

zdravím vás na prahu Adventu. Rád vzpomínám na svou příležitostnou kazatelskou službu u vás, přerušenu koronavirovou epidemií. Než jsme se z nejhorších omezení dostali, našli mi nádor na levé ledvině se značnými metastázemi, takže není operovatelný. Dostávám lék, který zatím úspěšně zabraňuje dalšímu růstu. Cítím se dobře, raduji se z široké rodiny, v níž pravnučku Timinku (Timoteu) čekají ještě před začátkem Adventu druhé narozeniny. Sil mi ubylo, a tak i kazatelskou službu jsem musel omezit na sbory, kam se dostanu bez přestupu městskou hromadnou dopravou, případně na další pražské sbory, ovšem s dopravou autem. Jsem vděčný za chvíle, které jsem ve vašich sborech prožil a realisticky si uvědomuji, že se už asi do vašich sborů nepodívám. Ale v srdci jsem s vámi.

Každý den života přijímám jako dar. Vděčně vzpomínám na to, co bylo, na celý svůj dosavadní život, na všechna milá setkání. Při tom si uvědomuji vážnost a tíhu současné politické i ekonomické situace. Před rokem bych nebyl s to si představit, že v evropském geografickém prostoru může dojít k tak strašnému aktu agrese. A k tomu přistupují další problémy ekonomického, sociálního a environmentálního charakteru. O Vánocích vzpomínáme příchod Pána Ježíše Krista, našeho Spasitele, Učitele a Přitele, na tento svět. Udál se ne zrovna v dobrých politických, ekonomických a sociálních podmínkách. Ježíš se nestal politickým, sociálním či ekonomickým reformátorem či revolucionářem. Měnil ovšem lidská srdce, lidské hodnoty a vztahy. Otevírá obzory za hranice materiálního, smysly a rozumem poznatelného světa. Ukazuje, že láska a pochopení druhého člověka znamenají nesrovnatelně více než peníze či majetek. Svět naší lidské existence přesahuje hranice toho, co můžeme vnímat a popisovat. Boží nový svět, Boží království, vstupuje mezi nás, a to i v tomto rozbouřeném a politickými, sociálními, ekonomickými i environmentálními problémy zmítaném světě. Přeji vám všem pokoj shůry, radost a křesťanský optimismus.

Požehnaný Advent a Vánoce!

Jirka Nečas

Adventní a vánoční program ve sborech

Soběhrdy

16.12. 19:00 Bezstarostná jízda (beseda o filmu s promítáním)

18.12. 10:00 O rybáři a jeho ženě (vánoční hra a bohoslužba)

25.12. 10:00 Bohoslužby na Boží hod vánoční v Soběhrdech

30.12. 19:00 Modliny (společná novoroční modlitba)

Bohoslužby jsou jinak každou neděli od 10:00 v evangelickém kostele v Soběhrdech.

Benešov

18.12. 10:00 Netradiční Vánoční koleda Ch. Dickense (vánoční hra)

24.12. 16:30 Vánoční slovo na Masarykově náměstí v Benešově

25.12. 8:30 Bohoslužby na Boží hod vánoční ve Vlašimi

25.12. 10:00 Bohoslužby na Boží hod vánoční v Benešově

26.12. 10:00 Ekumenické bohoslužby na Vlašimském zámku

Bohoslužby jsou jinak každou neděli od 8:30 ve středisku Diakonie ČCE ve Vlašimi a v 10:00 ve sborovém domě v Benešově.

Sedlec-Prčice

11.12. 9:00 Volební shromáždění při bohoslužbách

25.12. 9:00 Bohoslužby na Boží hod vánoční v Prčici

Bohoslužby jsou obvykle od 9:00 v evangelickém kostele v Prčici.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; kazatel: Kateřina Frühbauerová, kurátor: Jiří Zavadil; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelíci Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; kazatel: Josef Bartošek, kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **604914582**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; administrátor: Josef Bartošek, kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

čísla jaro/2023 je 20. března 2023.

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nuličková (zástupkyně šéfredaktorky), Jindřich Souček, Josef Bartošek, Kateřina Frühbauerová, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: **marie.stolarova@centrum.cz**